

ಶಾಸ್ತ್ರ ಹಾಗೂ ಇತರ ಗ್ರಂಥಗಳು

‘ಓದಿ ಓದಿ ಮರುಳಾದ ಕೂಚುಭಟ್ಟ, ಓದಲಿಲ್ಲ ನಮ್ಮ ರೈತ ಅನ್ನಕೊಟ್ಟು’ — ಎಂಬ ಗಾದೆಯನ್ನು ನಾವೆಲ್ಲ ಕೇಳಿದ್ದೇವೆ. ದಿನ ವಿಡೀ ಕುಳಿತು ಓದುವವರನ್ನು ‘ಪುಸ್ತಕದ ಹುಳು’ ಎಂದೂ ಕರೆಯುವುದುಂಟು. ಹೆಚ್ಚು ಓದಿದರೆ ಅದೊಂದು ಗೀಳಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ, ನಿಜಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅವನು ನಿರುಪಯೋಗಿ ಎನಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ — ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಾತುಗಳಿವು. ನಿಜ ಜೀವನ ಬೇರೆ, ಪುಸ್ತಕ ಜ್ಞಾನ ಬೇರೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ, ಪುಸ್ತಕದಿಂದ ಕಲಿತ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ‘ಪುಸ್ತಕದ ಬದನೆಕಾಯಿ’ ಎಂದು ಲೇವಡಿ ಮಾಡುವುದೂ ಸರ್ವಸಾಮಾನ್ಯ. ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಬದನೆಕಾಯಿ ಚಿತ್ರವಿದ್ದರೆ, ಅದನ್ನು ತಿನ್ನಲು ಬರುವುದು? ಅದೇ ರೀತಿ ಓದಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡ ಜ್ಞಾನ ಬೇರೆ, ಅನುಭವದಿಂದ ಕಲಿತ ಜ್ಞಾನ ಬೇರೆ. ಅನುಭವವಿಲ್ಲದೆ ಬರೀ ಓದಿನಿಂದ ಕಲಿತದ್ದು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದ್ದು ಎಂದು ಅನೇಕ ಕಡೆ ಕೇಳುತ್ತೇವೆ. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಕೂಡ ‘ಪಂಚಾಂಗದಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಳೆ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಬರೆದಿದೆ. ಆದರೆ ಆ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಹಿಂಡಿದರೆ ಒಂದು ಬಿಂದು ನೀರೂ ಸುರಿಯದು’ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಪ್ರಾಯೋಗಿಕ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಈ ಮಾತುಗಳೆಲ್ಲ ನಿಜವೆ. ಆಯಾ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ಹಾಗೆ ಹೇಳುವುದು ಸರಿ. ಆದರೆ ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಗ್ರಂಥಗಳ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯಲಾಗದು. ಪುಸ್ತಕದ ಓದು, ಅಧ್ಯಯನ, ಗ್ರಂಥರಚನೆ, ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ — ಇವೆಲ್ಲ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಇಂದು ಅಗತ್ಯವಾದ ಸಂಗತಿ ಯಾಗಿವೆ. ಬೌದ್ಧಿಕ ವಿಕಾಸ, ಚಿಂತನೆ, ಹೊಸ ಹೊಸ ತಿಳಿವಳಿಕೆ, ಮಾಹಿತಿ ವಿನಿಮಯ, ನಿಖರ ಜ್ಞಾನದ ದೃಢೀಕರಣ, ವಿಸ್ತಾರವಾದ ಜ್ಞಾನಶಾಖೆಗಳ ದಾಖಲಾತಿ — ಇವೆಲ್ಲ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದು ಪುಸ್ತಕಗಳಿಂದ. ಮಾನವನ ಜ್ಞಾನದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಗ್ರಂಥಗಳ ಕೊಡುಗೆ ಅಪಾರವಾದದ್ದು. ಆದರೆ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧಕನಿಗೆ ಗ್ರಂಥಗಳು ಯಾವ ರೀತಿ ಸಹಾಯಕವಾಗುವುವು? ಅದರ ಇತಿ ಮಿತಿಗಳನ್ನು ಅರಿತು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಹೇಗೆ? ಅಗತ್ಯ-ಅನಗತ್ಯ ಗ್ರಂಥಗಳ ಆಯ್ಕೆ ಹೇಗೆ? ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ಬಗೆಯ

ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಯಾವ ಯಾವ ರೀತಿ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು? — ಇವೇ ಮುಂತಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ನಾವು ಉತ್ತರ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಸಾಧನೆಗೆ ಗ್ರಂಥಗಳು ಹೇಗೆ ಉಪಯುಕ್ತವಾಗುವುವು ಎಂಬುದನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡಾಗಲೇ ಅವುಗಳನ್ನು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಬಳಸಿ ಕೊಳ್ಳುವುದು ಸಾಧ್ಯ.

ಗ್ರಂಥಗಳ ರಚನೆ ಹಾಗೂ ಅವುಗಳ ಬಗೆಗಳು

ಇಂದು ನಾವು ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಬಗೆಯ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತೇವೆ. ಗ್ರಂಥಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಕಪಾಟಿನ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ನೋಡಿದರೆ, ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಪಂಚವೆಂತಹದು? ಸಾಮಾನ್ಯ ಜ್ಞಾನ, ಪ್ರಪಂಚದ ಇತಿಹಾಸ, ವಿಜ್ಞಾನದ ಶಾಖೆಗಳು, ತತ್ತ್ವಶಾಸ್ತ್ರ, ಧರ್ಮ-ಪುರಾಣ - ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆ, ಸಾಹಿತ್ಯ-ಭಾಷೆ, ಸಮಾಜ ವಿಜ್ಞಾನ, ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ, ಕೃಷಿ, ವ್ಯವಸಾಯ, ವಾಣಿಜ್ಯ, ಕಲೆ-ಸಂಗೀತ-ನೃತ್ಯ, ಹಾಸ್ಯ-ವಿನೋದ, ಮಕ್ಕಳ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಶಬ್ದಕೋಶ, ವಿಶ್ವಕೋಶ.. ಅಬ್ಬಬ್ಬಾ! ಎಷ್ಟೊಂದು ವಿಷಯಗಳು! ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡಿದರೆ, ಜಗತ್ತಿನ ಜ್ಞಾನಭಂಡಾರವನ್ನೆಲ್ಲ ಓದಿ ಮುಗಿಸುವುದು ಹಾಗಿರಲಿ, ಕೇವಲ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೇ ಈ ಜನ್ಮ ಸಾಲದು ಎನ್ನಬೇಕು. ಅಂತೆಯೇ ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ತಿರುವಿ ಹಾಕುತ್ತಿರಬೇಕಾದರೆ, ಇವುಗಳ ಲೇಖಕರ ಕಡೆಗೆ ನಮ್ಮ ಗಮನ ಹರಿಯದಿರದು.

ಲೇಖಕರು ಏಕೆ ಪುಸ್ತಕ ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ? ‘ನಮಗೆ ತಿಳಿದದ್ದನ್ನು ಇತರರೂ ತಿಳಿಯಲಿ. ನಾನು ಅರಿತ ಜ್ಞಾನ ನನ್ನೊಂದಿಗೇ ಮರೆಯಾಗಬಾರದು. ಇತರರಿಗೂ ಅದರಿಂದ ಏನಾದರೂ ಲಾಭವುಂಟಾಗುವುದಿದ್ದರೆ ಆಗಲಿ’ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಹಲವರದು. ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಗ್ರಂಥರಚನೆ ಮಾಡಿದ್ದರ ಮೂಲ ಪ್ರೇರಣೆ ಇದೇ ಆಗಿರಬೇಕು. ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಹಲವು ಮಂದಿ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿ, “ನೀವು ಈ ವಿಚಾರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಬರೆದು ಪುಸ್ತಕ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಹೊರತಂದರೆ ಇತರರಿಗೂ ಮಹದುಪಕಾರವಾದೀತು. ದಯವಿಟ್ಟು ಬರೆಯಿರಿ” ಎಂದದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಹಲವರು

ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಬರೆದರು. ಇನ್ನು ಕೆಲವರಿಗೆ ಬರೆಯುವುದೇ ಒಂದು ಚಪಲ. ಬರೆಯದ ಇರುವುದಕ್ಕಾಗದು. ಹೆಸರು, ಕೀರ್ತಿ ಗಾಗಿ ಬರೆದವರೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಯಾವುದೋ ಅಸಾಮಾನ್ಯ ಕಾರಣ ದಿಂದ ಗ್ರಂಥರಚನೆಯಾದ, ಪುಸ್ತಕ ಬರೆಯಬೇಕಾಗಿ ಬಂದ ಪ್ರಸಂಗಗಳಿವೆ. ಇನ್ನು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಪ್ರಕಾಶನ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗಾಗಿ ಅನೇಕ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ರಚಿಸಲು ಕಾರಣವಾಗಿ, ಅವುಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿವೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಗ್ರಂಥ ರಚನೆಗೂ ಅನೇಕ ಕಾರಣಗಳಿವೆ.

‘ಶಾಸ್ತ್ರ’ ಎಂದರೇನು?

ಸಾಮಾನ್ಯ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರವೆಂದರೆ ಯಾವುದೇ ವಿಜ್ಞಾನ ಅಥವಾ science. ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಜ್ಞಾನಶಾಖೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ರಚಿತವಾದ ಗ್ರಂಥಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಹಿಂದೆ ‘ಶಾಸ್ತ್ರ’ ವೆಂದೇ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಛಂದಶಾಸ್ತ್ರ, ವ್ಯಾಕರಣಶಾಸ್ತ್ರ, ಅಲಂಕಾರ ಶಾಸ್ತ್ರ, ದರ್ಶನಶಾಸ್ತ್ರ, ತರ್ಕಶಾಸ್ತ್ರ, ಪಾಕಶಾಸ್ತ್ರ.. ಇತ್ಯಾದಿ. ಆದರೆ ‘ಶಾಸ್ತ್ರ’ವೆಂದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಮೂಲವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತ, ಅದನ್ನು ಯಾರೋ ಋಷಿಗಳೇ ರಚಿಸಿದರೆಂದು ಉಲ್ಲೇಖಿಸುತ್ತ ಆ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ದೈವೀಕರಿಸುವ ಬಗೆಯನ್ನು ನಾವು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಶಿಲ್ಪಶಾಸ್ತ್ರ, ವಾಸ್ತು, ಆಯುರ್ವೇದ, ಸಂಗೀತ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಮೂಲಪುರುಷ ಅಥವಾ ಮೂಲಗ್ರಂಥದ ರಚನಾಕಾರ ಒಬ್ಬ ಋಷಿಯೋ ಅಥವಾ ದೈವೀಪುರುಷನೋ ಆಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಹೀಗೆ ಆ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ದೈವೀಕರಿಸುವುದರಿಂದ, ಅದನ್ನು ಕಲಿಯುವವನಿಗೆ ಆ ಶಾಸ್ತ್ರದ ಮೇಲೆ ಹಾಗೂ ಶಾಸ್ತ್ರಗ್ರಂಥಗಳ ಮೇಲೆ ಶ್ರದ್ಧೆ, ಭಕ್ತಿ ಗೌರವಗಳು ಹುಟ್ಟುತ್ತವೆ; ಆ ಮೂಲಕ ಅವನ ಅಧ್ಯಯನ ಹೆಚ್ಚು ಫಲದಾಯಕವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಇದ್ದಿರಬೇಕು. ಇನ್ನು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ-ಧಾರ್ಮಿಕ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಗುಂಪೇ ಇದೆ. ಇದನ್ನು ಕುರಿತು ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ:

“ಶಾಸ್ತ್ರ ಎಂಬ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಅನಾದಿಯೂ ಅನಂತವೂ ಆದ ‘ವೇದ ಗಳು’ ಎಂದು ಅರ್ಥ. ಧಾರ್ಮಿಕ ಕರ್ತವ್ಯಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ವೇದಗಳೇ ಪ್ರಮಾಣ. ಪುರಾಣಾದಿ ಇತರ ಧಾರ್ಮಿಕ ಗ್ರಂಥ ಗಳನ್ನು ಸ್ಮೃತಿ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಸ್ಮೃತಿಯು ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ವೇದಗಳಿಗೆ ವಿರೋಧವಾಗದೆ ಅವನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವುದೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಅದು ಪ್ರಮಾಣ.

“ಇಂದ್ರಿಯಾತೀತ ಸತ್ಯಗಳ ದರ್ಶನವು ಪುರಾಣ, ಇತಿಹಾಸ ಮತ್ತು ಇತರ ಜನಾಂಗಗಳ ಧಾರ್ಮಿಕ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಉಕ್ತವಾಗಿದ್ದರೂ ವೇದಗಳೇ ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಪುರಾತನವೂ, ಪೂರ್ಣವೂ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸತ್ಯಗಳನ್ನು ಯಾವ ವಿಧದ ವಿಕಾರ ಗಳಿಗೂ ಒಳಪಡಿಸದೆ ನಿರೂಪಿಸುವಂಥವೂ ಆಗಿವೆ. ಆದುದರಿಂದ ಎಲ್ಲ ಶಾಸ್ತ್ರಗ್ರಂಥಗಳ ಅಗ್ರಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರಲು ಅರ್ಹವಾಗಿವೆ. ಮತ್ತು

ಜಗತ್ತಿನ ಎಲ್ಲ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಗೌರವವನ್ನು ಸೆಳೆದುಕೊಂಡಿವೆ; ಆ ಎಲ್ಲ ದೇಶಗಳ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಗೂ ಯುಕ್ತಿಯ ತಳಹದಿಯನ್ನು ಒದಗಿಸಿವೆ.”
(ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಕೃತಿಶ್ರೇಣಿ, ಸಂ. ೫, ಪು. ೩೮೩-೮೪)

‘ವೇದ’ ಮತ್ತು ‘ವೇದಾಂತ’

ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ವೇದಗಳು ಶಾಸ್ತ್ರಗ್ರಂಥಗಳ ಅಗ್ರಸ್ಥಾನ ದಲ್ಲಿರಲು ಅರ್ಹತೆ ಹೊಂದಿವೆ; ಹಾಗೂ ಎಲ್ಲ ಧಾರ್ಮಿಕ ವಿಷಯಗಳಿಗೂ ಪ್ರಮಾಣಗಳಾಗಿವೆ. ಪುರಾತನ ಋಷಿಗಳು ಬಹಳ ದೀರ್ಘಕಾಲದಿಂದ ತಪಸ್ಸು, ಧ್ಯಾನಗಳಿಂದ ಕಂಡ ಸತ್ಯ ಗಳನ್ನು ಭಾಷಾರೂಪದಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದಿಟ್ಟ ರಚನೆಗಳೇ ವೇದಗಳು. ಆಗ ಅವರು ಅವುಗಳನ್ನು ಬರೆದಿರಲಿಲ್ಲ; ಛಂದೋಲಯ ಬದ್ಧವಾದ, ಕಾವ್ಯಮಯವಾದ ಆ ‘ಸೂಕ್ತ’ಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಕಲಿಸಿ ಕೊಟ್ಟರು. ಹೀಗೆ ಬಾಯಿಂದ ಬಾಯಿಗೆ ತಲೆಮಾರಿನಿಂದ ತಲೆ ಮಾರಿಗೆ ಹರಿದು ಬಂದ ವೇದಮಂತ್ರಗಳು ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳ ವರೆಗೂ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತ ಬಂದವು. ವ್ಯಾಕರಣ, ಛಂದಸ್ಸು ಮುಂತಾದ ವೇದಾಂಗಗಳ ನಿಯಮಗಳು ಈ ವೇದಮಂತ್ರಗಳು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಬದಲಾಗದಂತೆ ಉಳಿದುಕೊಂಡು ಬರಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದವು. ಎಲ್ಲವೂ ಜನರ ನೆನಪಿನ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿ ಸಿತ್ತು. ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಯರಿಂದ ನೆನಪಿನ ಶಕ್ತಿ ಕ್ಷೀಣಿಸತೊಡಗಿ ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಎಲ್ಲ ವೇದಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಕಲಿತು ಸ್ಮರಣೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದು ದುಸ್ತರವೆನ್ನಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಇರಬೇಕು, ವೇದ ವ್ಯಾಸರು ವೇದಗಳನ್ನು ವಿಂಗಡಿಸಿದರು. ಅವುಗಳನ್ನು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಕಲಿಸಿ, ಅವರವರ ಪರಂಪರೆ ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಆದೇಶಿಸಿದರು.

ಹೀಗೆ ವೇದಗಳು ನಾಲ್ಕು ಎನಿಸಿಕೊಂಡವು. ಆದರೆ ವೇದ ಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡು ಪ್ರಮುಖ ಭಾಗಗಳನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ: ಕರ್ಮ ಕಾಂಡ ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನಕಾಂಡ. ಎಲ್ಲ ವೇದಗಳ ಆರಂಭದ ಭಾಗವೇ ಕರ್ಮಕಾಂಡ. ಯಜ್ಞಯಾಗಾದಿಗಳಿಗೆ ಹವಿಸ್ಸು ಅರ್ಪಿಸಲು ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಮಂತ್ರಗಳೇ ಇಲ್ಲಿ ಅಧಿಕ. ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಉಪಾ ಸನೆ, ಸ್ತುತಿ ಇವುಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ನಡುನಡುವೆ ಗಹನವಾದ ಚಿಂತನೆ, ವಿಚಾರ, ತತ್ತ್ವಗಳೂ ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ. ಇನ್ನು ಎರಡನೇ ಭಾಗವಾದ ಜ್ಞಾನಕಾಂಡ ವನ್ನೇ ‘ಉಪನಿಷತ್ತು’ ಗಳು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ವೇದಗಳ (ನಾಲ್ಕೂ ವೇದಗಳ) ಕೊನೆಯ ಭಾಗವಾಗಿ ಬರುವ ಈ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ವಿಚಾರ, ತರ್ಕ, ಚಿಂತನೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ. ವೇದಗಳ ಕೊನೆಯಾದ್ದರಿಂದಲೂ, ವೇದಗಳ ಸಾರವೇ ಇಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚುಗಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದಲೂ ಇದನ್ನು ‘ವೇದಾಂತ’ವೆಂದು ಕರೆದರು. ಪ್ರಧಾನವಾದ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳು ಹತ್ತು. ಈಶ, ಕೇನ, ಕಠ, ಮುಂಡಕ, ಮಾಂಡೂಕ್ಯ, ಪ್ರಶ್ನ, ಐತ ರೇಯ, ತೈತ್ತಿರೀಯ, ಛಾಂದೋಗ್ಯ ಹಾಗೂ ಬೃಹದಾರಣ್ಯಕ — ಇವೇ ಹತ್ತು ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳು. ಪರಮ ಸತ್ಯದ ಅನ್ವೇಷಣೆ ಅಂತರಂಗದ ಶೋಧ, ಆತ್ಮ-ಬ್ರಹ್ಮ, ಬ್ರಹ್ಮಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ, ಮಾನ

ವನ ಸಂರಚನೆ, ವಿಶ್ವರಚನೆ, ಸಾಧನೆಯ ವಿಧಾನ ಹಾಗೂ ಆತ್ಮಾನುಭವ — ಈ ವಿಚಾರಗಳೇ ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿವೆ.

‘ವೇದಾಂತ’ವೆಂದರೆ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ; ಈ ಪದದ ಅರ್ಥ ವಿಶಾಲವಾದುದು. ವೇದಾಂತ ಎಂದರೆ ಅದೊಂದು ಜ್ಞಾನ, ಒಂದು ‘ದರ್ಶನ’ ಅಥವಾ ಒಂದು ಬಗೆಯ ತತ್ತ್ವ-ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವ ಪರಂಪರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಅಡಿಗಲ್ಲಾಗಿರುವ ಮೂರು ಪ್ರಧಾನ ಕೃತಿಗಳೇ ‘ಪ್ರಸ್ಥಾನತ್ರಯ’ಗಳು (ಉಪನಿಷತ್ತು, ಬ್ರಹ್ಮಸೂತ್ರ ಮತ್ತು ಭಗವದ್ಗೀತೆ — ಇವು ಮೂರು ಗ್ರಂಥಗಳಿಗೆ ಪ್ರಸ್ಥಾನತ್ರಯವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ). ಹೀಗೆ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಿಗೆ ‘ವೇದಾಂತ’ವೆಂದು ಕರೆದಿದ್ದರೂ ಇತರ ಹಲವು ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನೂ ಆ ಪದ ಒಳಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಮೂರು ಗ್ರಂಥಗಳಿಗೆ ಶ್ರೀ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರೇ ಮೊದಲಾದವರು ಬರೆದ ವಿಸ್ತಾರವಾದ ‘ಭಾಷ್ಯ’ (ಚರ್ಚೆ, ವಿವರಣೆ, ತರ್ಕ, ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಪ್ರೌಢವಾದ ರಚನೆ) ಗಳಿವೆ, ಅವೂ ‘ವೇದಾಂತ’ವೇ. ಇನ್ನು ಭಾಷ್ಯಗಳಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಟೀಕೆ, ವಿವರಣೆ ಇಂಥ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ರಚನೆಗಳು ಬಂದವು. ಅವೂ ವೇದಾಂತವೇ. ಇವೆಲ್ಲ ಸಾಕಷ್ಟು ವಿದ್ವತ್ಪೂರ್ಣವಾದ ರಚನೆಗಳು. ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಿಗೂ ವೇದಾಂತದ ಶ್ರೇಷ್ಠ ವಿಚಾರಗಳು ತಲುಪಲಿ ಎಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ರಚಿತವಾದ ‘ಪ್ರಕರಣ’ ಗ್ರಂಥಗಳು, ಕ್ರಮಬದ್ಧವಾಗಿ ವೇದಾಂತ ವಿಚಾರವನ್ನು ನಿರೂಪಿಸುವ ‘ವೇದಾಂತಸಾರ’ ದಂಥಗ್ರಂಥಗಳು — ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ‘ವೇದಾಂತ’ವೆನ್ನಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇನ್ನೂ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ವೇದಾಂತ ತತ್ತ್ವಗಳನ್ನು ಕುರಿತಂತೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್, ಕನ್ನಡ, ಹಿಂದೀ ಹಾಗೂ ಇನ್ನಿತರ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ರಚಿತವಾದ ಗ್ರಂಥ ರಾಶಿಗೂ ‘ವೇದಾಂತ’ ಗ್ರಂಥಗಳೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ‘ವೇದಾಂತ’ವೆಂದರೆ ಅದೊಂದು ತತ್ತ್ವವೂ ಹೌದು, ಅದನ್ನು ವಿವರಿಸುವ ಗ್ರಂಥರಾಶಿಯೂ ಹೌದು.

ಇದಲ್ಲದೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡ ಇತರ ಹಲವಾರು ಗ್ರಂಥಗಳಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ: ಪುರಾಣಗಳು, ರಾಮಾಯಣ, ಮಹಾಭಾರತ ಇತ್ಯಾದಿ. ಅವತಾರ ಪುರುಷರ ಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆ, ಅವರ ಉಪದೇಶಗಳು, ಸಾಧುಸಂತರ ಜೀವನ ಹಾಗೂ ಉಪದೇಶ ಇತ್ಯಾದಿ ಗ್ರಂಥಗಳೂ ಹೇರಳವಾಗಿ ರಚಿತವಾಗಿವೆ. ಇಷ್ಟು ವಿಶಾಲವಾದ ಶಾಸ್ತ್ರ ಹಾಗೂ ಇತರ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಒಬ್ಬ ಸಾಧಕನು ಓದಿ ಮುಗಿಸಬೇಕೆ, ಅಥವಾ ಅದು ಸಾಧ್ಯವೆ? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಇಲ್ಲಿ ಮೂಡಿಬರುವುದು ಸಹಜ. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜೀವನ ನಡೆಸಲು ಹಂಬಲವುಳ್ಳವರು ತಮಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಉಪಯುಕ್ತವಾದ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಓದಬಹುದು; ಆದರೆ ಅತ್ಯಂತ ವಿಸ್ತಾರವಾದ ಗ್ರಂಥರಾಶಿಗಳಲ್ಲಿ ಅತಿ ಮುಖ್ಯವಾದವುಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಗುರುತು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಮುಖ್ಯ. ತಮ್ಮ ಜೀವನದ ಕೊನೆಯವರೆಗೂ ಓದುತ್ತ ಹೋಗಬಹುದು, ಒಂದೊಂದೇ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಓದುತ್ತ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕವಿಚಾರವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ವೃದ್ಧಿಗೊಳಿಸಬಹುದು. ಸಾಧಕರಿಗೆ ಅತಿಮುಖ್ಯವಾದ ಕೆಲವು ಗ್ರಂಥಗಳು ಇವು :

೧) ವೇದ, ವೇದಾಂತ (ನಾಲ್ಕು ವೇದಗಳು; ಉಪನಿಷತ್ತು, ಬ್ರಹ್ಮಸೂತ್ರ ಮತ್ತು ಗೀತೆ.)

೨) ಪುರಾಣ, ಇತಿಹಾಸ (ಮಹಾಭಾರತ, ರಾಮಾಯಣ ಇವಕ್ಕೆ ‘ಇತಿಹಾಸ’ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.)

೩) ಅವತಾರ ಪುರುಷರ, ಸಾಧುಸಂತರ ಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆ ಮತ್ತು ಉಪದೇಶಗಳು

೪) ಷಡ್ದರ್ಶನವೇ ಮುಂತಾದ ತತ್ತ್ವಗ್ರಂಥಗಳು.

೫) ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸ್ಫೂರ್ತಿ ನೀಡುವ ಸ್ತೋತ್ರವೇ ಮುಂತಾದ ರಚನೆಗಳು.

ಗ್ರಂಥಗಳ ಉಪಯುಕ್ತತೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ:

“ಶಾಸ್ತ್ರ, ಗ್ರಂಥ ಇವೆಲ್ಲ ಭಗವಂತನನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಮಾತ್ರ ತೋರಿಸಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಮಾರ್ಗವನ್ನು — ಉಪಾಯವನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ಶಾಸ್ತ್ರ ಮತ್ತು ಗ್ರಂಥಗಳ ಆವಶ್ಯಕತೆಯೇನಿದೆ?

“ಬರಿಯ ಪಾಂಡಿತ್ಯದಿಂದ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ? ಪಂಡಿತನಿಗೆ ಅನೇಕ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು, ಅನೇಕ ಶ್ಲೋಕಗಳು ಗೊತ್ತಿರಬಹುದು; ಆದರೆ ಆತನಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ನೆಲೆಸಿದ್ದರೆ, ಆತ ತನ್ನ ಆಂತರ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಾಮಕಾಂಚನವನ್ನು ಇನ್ನೂ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದರೆ... ಆತನ ಪಾಂಡಿತ್ಯ ಬರಿದೆ ವ್ಯರ್ಥ.” (ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ವಚನವೇದ, ಭಾಗ ೨, ಪು. ೨೫೫-೫೬)

ಶಾಸ್ತ್ರಗ್ರಂಥಗಳು ಸಾಧಕನ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಮಾಡುತ್ತವೆ; ಅದರಿಂದ ಸಾಧಕನು ಭಗವಂತನಡೆಗೆ ಸಾಗಬೇಕು. ಆಗಲೇ ಶಾಸ್ತ್ರಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ವಿಚಾರ, ತತ್ತ್ವಗಳು ಜೀವಂತವಾಗುತ್ತವೆ; ಸತ್ಯವು ಅವನ ಆಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಬೆಳಗುತ್ತದೆ. ಇಂದು ಶಾಸ್ತ್ರ, ಧರ್ಮ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮ, ಸಾಧನೆ ಇವುಗಳ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷಾಂತರ ಗ್ರಂಥಗಳು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಗುತ್ತವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ನಿಜವಾಗಿ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬಲ್ಲ ಗ್ರಂಥಗಳು ಕೆಲವು ಮಾತ್ರ. ಅವು ಯಾವುವು ಎಂದು ತಿಳಿದು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಸಾಧಕನಿಗೆ ಅತ್ಯಗತ್ಯವಾಗಿ ಇರಬೇಕು. ಹಾಗೆಯೇ, ಅಂಥ ಗ್ರಂಥಗಳ ಉಪಯೋಗ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನೂ ಸಾಧಕನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ❀

ಜುಲೈ ತಿಂಗಳ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು

೦೨ ಶುಕ್ರವಾರ	ವಿಕಾದಿ
೦೬ ಮಂಗಳವಾರ	ಗುರುಪೂರ್ಣಿಮೆ
೨೮ ಭಾನುವಾರ	ವಿಕಾದಿ
೩೦ ಮಂಗಳವಾರ	ಸ್ವಾಮಿ ರಾಮಕೃಷ್ಣಾನಂದ ಜಯಂತಿ